Я пам'ятник собі поставив незотлінний,
До нього вік людська не заросте тропа,
Що перед ним чоло і камінь непоклінний
Александрійського стовпа?
Ні, я не ввесь умру. У лірнім заповіті
Душа переживе видимий мій кінець,
І славен буду я, допоки в білім світі
Лишиться хоч один співець.
Полине гомін мій скрізь по Русі великій,
І знатиме мене усяк її язик,
І гордий внук слов'ян, і фіни, і нині дикий
Тунгус, і степовий калмик.
І довго житиму я в пам'яті народу,
Що добрі почуття я лірою плекав,
Що в мій суворий вік я звеличав свободу
І за подоланих благав.
О музо! наслухай господнього веління:
Не прагнучи вінця, оподаль від борні
Стрівай байдужістю і осуд, і хваління,
І блазня присуди дурні.

Переклад М. Зерова